

[Laurits Pedersen.]

svulme op, således at kommunalbestyrelserne i virkeligheden ikke havde noget rigtigt hold på dem. Og efter at man fritog for aflevering af smørmærker til skolemaden, blev skolebespisningen af et sådant omfang, at udgifterne blev meget store. Dette, at man i sin tid lod alle få del i skolebespisningen, var i og for sig en tiltalende tanke, men det er klart, at det koster mange penge, og det er det, der nu viser sig.

Den højtærede socialminister redegjorde i sin fremsættelsestale for, hvorledes byer med et større indbyggerantal end andre byer af lignende karakter lå meget lavere med hensyn til udgifter til skolebespisning, og også jeg vil gerne henlede det ærede medlem hr. Strøms opmærksomhed herpå. Tror det ærede medlem ikke, at man i de byer, hvor man søger at begrænse disse udgifter til en fornuftig højde, varetager børnenes interesser lige så godt som dér, hvor man, jeg vil ikke sige lader 7 og 5 være lige, men dog ikke ser så nøje på, hvor stærkt tallene svulmer op.

Det er meget godt, at man har det som det ærede medlem, der mener, at det er børnene, det gælder. Men hvis man ville føre dette videre, kunne man udmærket nå til at sige: ja, men skal man så ikke også sørge for, at børnene har varm beklædning, godt fodtøj, god hygiejne i hjemmene o. s. v., o. s. v.? Det fører meget vidt, hvis man vil fortsætte det ærede medlems tankegang. Det er selvfølgelig fundamentalt, at hjemmene bør ernære deres børn. Det skulle nødigt være sådan, at det offentlige skulle have pligt til at ernære børnene. Når den største part af befolkningen har indtægter, der betinger, at de også skaffer den tilstrækkelige ernæring til børnene, skulle det ikke være skolens pligt at skaffe ernæringen. Jeg synes, det er en skævhed i det ærede medlems så varme betragtninger angående de sociale forhold, at han ikke tager hensyn til, hvad det koster. Også det ærede medlem får sikkert at høre, når han kommer ud til sine vælgere, at skatterne ikke er så lave — det får vi at høre både fra kommunisternes side og fra mange andre sider —, men det kan ikke hjælpe, at man taler om, at man vil være med til at holde skattetrykket nede, når man samtidig på områder som dette lader pengene rulle. Jeg hilser med stor tilfredshed, at den højtærede socialminister gennem sit lovforslag søger at begrænse disse udgifter,

således at det bliver på en fornuftig måde, man foretager denne skolebespisning.

Jeg hilser også med tilfredshed den foreslåede ændring, hvorefter kommunalbestyrelserne kan vælge mellem at give et måltid mad, dog ikke over en pris af 65 øre, eller 1/4 l sødmælk, maksimum 20 øre. Det, der i det hele taget tiltaler mig mest, er, at der åbnes adgang for børnene til i skolerne at få en flaske mælk. Det med maden vil de aller, aller fleste hjem selv kunne klare — for at sige det rent ud. Jeg har selv haft en meget stor børneflokk og har også sommetider døjet med at skaffe maden, men jeg har dog aldrig tænkt mig, at det skulle pålægges det offentlige at skaffe den; men det er jo en tendens, der er oppe i tiden, at det offentlige skal overtage den slags.

Jeg giver, som jeg har sagt, tilslutning til dette lovforslag, i hvilket man begrænser skolebespisningen til de 5 underste klasser i månederne november—marts, som det også var til at begynde med, og ikke hele året, og med den klausul, at hvis skolelægen skønner det, kan også børn fra de ældre klasser deltage i skolebespisningen. Det er en smidiggørelse af forsorgsloven, som jeg kan give min tilslutning.

Det er et spørgsmål — men det kan vi jo drøfte i udvalget —, om man stadigvæk uden videre skal tage pengene fra den fælleskommunale udligningsfond. Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på, at det vist vil være rigtigt, at vi ad åre ser på denne lovgivning igen og derfor giver loven en begrænset løbetid, som vi har gjort hidtil. Jeg vil gerne henstille til den højtærede socialminister, at vi fastsætter den dato, på hvilken vi skal tage denne lov op til revision.

Erna Sørensen: På det konservative folkepartis vegne vil jeg gerne give tilslutning til det af den højtærede socialminister fremsatte forslag til lov om en ændring af bestemmelserne i forsorgsloven om skolebespisning. Hver gang vi har haft disse bestemmelser til behandling — lovene har jo kun været givet for et år ad gangen —, har der fra alle dele af landet lydt røster om, at man vist her var kommet ind på en sociallovgivning, som gik langt ud over sin hensigt. Jeg hørte til dem, som i 1948 med glæde gik ind for den tanke, at man ikke skulle opstille trangsgrenser ved skolebespisningen, idet man nu engang kender barns mentalitet, når der er tale om, at den ene skal nyde et gode, som den anden ikke behøver. Men jeg må sige, at som udviklingen er forløbet, tror jeg, det er rimeligt —